

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

III. Principes specialiter quoque quereliis adversiùs canonica judicia delatiis prospiciebant; quia patrocinium debebant non solùm canonibus, sed etiam Clericis; ut probatur è Concilio Chalcedonensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

& Imperij Lib. IV. Cap. II. 201

subreptione remota, statuimus observari quod præsa apostolica disciplina & canones veteres eloquuntur. Super qua re, secundum formam oracula perennitatis tue, ad viros illustres Praefatos praetori Illyrici nostri scripta porrexiimus, ut cessantibus Episcoporum subreptionibus, antiquum ordinem similiter faciant custodiari, ne venerabilis Ecclesia sanctissima Orbis privilegia à veteribus constituta amittant, qua perenne nobis sūi nominis consecravit imperium.

II. Restar ut Photij dolosam expositionem paucis refellam: qui studio augendæ Constantinopolitanæ sedis, quam invalerat, indefinita locutione omnia canonica judicia in Illyrico acta ab Archiepiscopo Constantinopolitanæ & ejus synodo definienda esse ait. Quod alienum est à mente Theodosij, qui definitiones istas synodis provinciarum, vel etiam generali synodo Diœcœsos Illyricianæ attribuit, non autem synodo Constantinopolitanæ. Quæstiones enim ista locis suis & à sua Diœcœsos synodis audiri debent, ut inquiet Valens, Gratianus, & Valentianus; idque diserte cautum est canonibus Secunda Synodi. Id unum exceptit Theodosius, ut si quod dubium emerget, ad sedem Constantinopolitanam referetur. Itaque quod de una specie dicatum est, ad omnes generaliter trahi non debet. Porro vir illustrissimus & eruditissimus in specie hujus legis fingenda lapsus est. Existimat enim Theodosio ab Attico Episcopo Constantinopolitano suggestum fuisse, Illyricanos Episcopos res novas molientes, à sedi Constantinopolitanæ obsequio recessisse, sub Arfacio decessore suo, & hoc colore eliciunt rescriptum illud, quo cessante illa innovatione, veteres canones servari præcipiuntur; scilicet, ut ille expliqat, canon Secunda Synodi, quo primatus defertur Episcopo novæ Romæ, post Romanum Episcopum. Sed adeo apertum erat Illyricum nunquam sedem Constantinopolitanam coluisse ut nemo tam perficit frontis fuisse sensibile sit qui libertatem Illyrianorum, innovationem appellaret; præsertim cum ipso canone secundo CP. (quem sub nomine verustatis & pristinorum canonum vult significari vir summus) nulla Diœcœsos Illyricianæ mentio facta fuerit, sed tantum Aegyptiacæ, Antiochenæ, Asiæ, Ponticæ, & Thracicæ; ut alibi monui.

III. Ut autem redeam ad Principum auctoritatem; non solum lege generaliter lata canones adversus novitates vindicabant, sed etiam specialiter injuriam illatam in judiciis canonis per canonum violationem decreta suis resarciebant, si quis ad eos querelam suam deferret. Cui rei ex officio incumbebant, non solum quod canonum custodia illis commissa esset, sed etiam quod civium

& præcipue Clericorum patrocinium, & tranquillitatis publice cura ad eos spectaret. Id eximiū docet libellus porrectus Marciano ab Eusebio Dorylæi Episcopo, & insertus Actis Concilij Chalcedonensis; ubi de iis quæ adversum se à Dioscoro patrata erant in Ephesino Concilio graviter conqueritur: Intentio & propositum est majestatis vestre, universis quidem sibi subditis providere, & manum porrigit omnibus iniustè oppressis, præcipue tam fūganib; sacerdotio; in hoc divinitati placentes, à qua vobis imperare & dominari sub hoc sole donatum est. Ergo quoniam multa & dira & contra omnem consequentia fides que in Christum est, & nos sumus perpessi à reverendissimo Diochoro Episcopo Alexandriae magnæ civitatis, admisus vestram pietatem, supplicantes justitiam promereri. Vnde patet Eusebium fiducia patrocinij ductum, quod Marcianus Sacerdotibus oppressis præstare tenebatur, ad eum accessisse, ut Principis auctoritate jus suum consequi posset, ob ea quæ contra canones à Dioscoro gesta erant Ephesi. Basianus quoque Ephesi quandam Epileopus preces obtulit Marciano, quæ relate sunt in Concilio Chalcedonensi; quibus iniquo iudicio se ab episcopatu depulsum exponit, subsidiūque regie tuitionis exposcit: Omnis salus violentiam patientium post Deum vestram tranquillitas est, præcipue autem Sacerdotum Christi. Quapropter & ego ad has preces veni provolutus vestigiis vestris, ut in his mei misericordia. Eunomius Episcopus Nicomedie in Bithynia auxilium quoque Marciani implorat adversus invasionem Anastasij Nicenii, quia, ut inquit ille, imperium Principi collatum est ad salutem orbis & pacem Ecclesiarum.

IV. Tot nominibus adstricti Principes ad juvandos eos qui de aperta canonum violatione & de judicibus ecclesiasticis conquerebantur, duorum alterum faciebant; aut ipsi cognitionem suscipiebant, eo tantum fine ut illis de violentia constaret, quam deinde amoveri procurarent; aut aliis modis prospiciebant, de quibus dicemus sequentibus capitibus. Cum autem harum rerum probatio ex historia Conciliorum pertenda sit, quæ nobiles tantum eventus recenser, pauca sed illustria proferemus testimonia. Et quidem à B. Athanasio Alexandrino aufpicabimur, qui primus omnium à iudicio adversum se reddito in Concilio Tyrio Constantimum Augustam provocavit. Princeps autem appellationem suscepit; & partibus diem dixit, qua se in Consistorio suo sistenter. Rem gestam narrabo; ut omnibus pateat hanc appellationem ejus generis esse quæ hodiernis appellationum tanquam ab abusū formulis apprime respondet;

Cc

A.D. 1. Capit. Chalcedonense de vita & morte Sacerdotum qui a Marciano impetraverunt iudicium de iustitia & pietate suarum, & contra ecclesiasticas iniquitates.

2. Capit. Marciano.

3. Capit. Marciano.

A.D. XI. Contra Chalcedonensem dictum de omniis membris & membra sacerdotum quæ sub Marciano impetratae sunt.

A.D. XIII. Etiam de Marciano quæ sub Marciano impetratae sunt.